

в. „Нова Струя“

Излиза всѣка
Сѣбота.Годишенъ абонаментъ 4 л.,
полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща на адресъ
в. „Нова Струя“ вт гр. ПлѣвентъЗа обявления се плаща
по 10 ст. на дума на пър-
вата страница и по 5 ст. на
остатъците. Преплати
какви при особено спо-
разумѣние.Бубено сѣме и разнovidни бои
за яйца се намиратъ за продава-
ние въ Търговското Бюро на Цв.
Караивановъ & сие Плѣвентъ.

ПРѢКРАСЕНЪ СЛУЧАЙ

Да се снабдите съ потребнитѣ Ви канце-
лярски и ученически потребности имате само
тогава, когато посетите печатницата на Т. Хр.
Бърдаровъ въ Плѣвентъ.Тамъ се намиратъ винаги отъ най добро
качество хартии, мастила, червенъ воскъ, цинко-
графни материали и се изработватъ съ най-голяма
чистота всички печатарски работи, като: книги,
вѣстници, годежни, свадбени и визитни карти и пр. и
пр.Тамъ пристигнаха и разни видове иллю-
стрирани пощенски карти за Великъ-денъ
и съ разни изгледи.

Цѣни извънредно намалени.

2—3

ОБЯВЛЕНИЕ

Извѣстявамъ на почитаемата публи-
ка, че отъ 1 того, открихъ въ гр. Плѣ-
вентъ, въ зиданието на Г. Теодоръ Ж. Ко-
товъ, въ улица «Александровски пло-
щадъ» сръщу памятника, Печатница и Кни-
женъ Магазинъ отъ канцелярски, търгов-
ски и училищни материали: книга за пи-
сане, разни мастила, червенъ воскъ, моливи,
тетрадки, пера, тефтери, регистри и пр. отъ
доброкачественъ материалъ, така сѣщо
печатницата ми е снабдена съ нови и
отъ всѣкакъвъ видъ букви, приемамъ
напечатванието на разни тефтери, цирку-
ляри, бланки, плика, фактури, полици, вѣнчал-
ни и визитни карти и пр. съ най умѣре-
ни цѣни.Съ почитание:
Т. Петровъ.

2—3

Свободата нужна ли е?

Отъ двѣ—три години насамъ въ нашия
периодически печатъ, па и въ самото обще-
ство, въ различнитѣ общественни и политичес-
ки групи, захвана да се дига гласъ противъ
нашето партизанство, противъ разцѣплението
на нашия народъ на различни партии и въ
това да се търси причината на всички злини,
които сполитеха нашия економически, финан-
сиаленъ и политически животъ. Отъ друга
пкъ страна монархическитѣ инстинкти на
нѣкои лица намѣриха сгодна почва за своето
развитие: създаде се една безпартийна партия,
която отъ по-сетнѣ взе името реформаторска
и която специално ицане за цѣлъ да ограни-
чи народнитѣ правдини и да даде просторъ на
монархизма. Но достатъчно бѣше една гербо-
ва марка отъ единъ левъ да се лепне на че-
лото на тази партия за да може да се прати
на вѣчни врѣмена въ архивата.На съ това още не сж унищожени тѣзи еле-
менти, които искаха да прѣдставляватъ това
течение въ нашия общественъ животъ, нито
пкъ сж убити инстинктитѣ у тогава, който
поддържа и дава животъ на тѣзи реакционни
елементи. Наопаки, тѣ живѣятъ и само чакатъ
сгоденъ моментъ за да се явятъ подъ друга
форма отново на политическото поле. Даже
напоследъкъ и шефовеъ на нашитѣ партии,които тѣй много викаха противъ рефо-
ритѣ, отново сж викали шертъ на умрѣлата
партия, Рачо Петровъ, да подпише и той, за-
едно съ тѣхъ, като прѣдставители на бѣл. на-
родъ, телеграмата до екзарха.Думитѣ: «стабилно управление», «твърдо
и ягко правителство» още намиратъ отгласъ
въ нѣкои наши политически сфери и партии.
Прилистете, напимѣръ «Новъ Вѣкъ» и вий
ще намѣрите на всѣка страница това, вий ще
почувствувате този духъ, който по-рано изли-
заше отъ колонитѣ на «Свѣтъ» и прозорцитѣ
на палата; но не е само това, вий ще чуете
отъ много наивни хора или закоренели пар-
тизани да пѣятъ още тази нѣсенъ и да ви каз-
ватъ, че нашия народъ е редостоеенъ за сво-
бода, че тази свобода е покарало днешното
лошо положение.Та неотдавна бѣше, когато нашитѣ пар-
тии се караха за числото на прѣдставителитѣ
и подържаха тезата, че при токова разцѣпле-
ние не може да доде, по конституционенъ редъ,
никакво правителство. Тѣ всички оплакваха
разцѣплението на българския народъ, но нито
една отъ тѣзи партии не опиде по-далечъ да
види и налучка причинитѣ на това разцѣпле-
ние, защото ако извършатъ това, то тѣ сами
ще прочетатъ своята присѣда и ще се обръ-
чатъ на смъртъ.Котерийното управление, което сж подър-
жали и вършили нашитѣ партии, като отмах-
немъ общитѣ условия, които сж помагали на
това управление, е спомогнало да се създаде
една такава психология въ тѣзи групи, която
сега имъ прѣчи да можатъ да погледнатъ по-
другояче на народа и държавата. Народа за
тѣхъ е билъ сръдство за лажение и мамение,
а държавата сръдство за тиранизиране, ог-
рабване и лично обогатяване.Отъ друга пкъ страна економическото и
културно състояние, въ което е билъ народа,
не е позволявало на този послѣдния да заста-
ви своитѣ управници къмъ порядкъ и зачи-
тание народната воля.И сега, когато народа потиканъ отъ сво-
итѣ необходими нужди захваща постепенно да
съзнава своето положение и да се движи къмъ
единъ подобъръ и сносенъ животъ, тѣзи все-
ки негови по-рани безконтролни управници
зароптаха противъ правдинитѣ, чрѣтъ които
народа искава своитѣ болки.Тѣ иматъ право да викатъ противъ това,
защото тѣ защитаватъ своето сжществуване,
но и народа има право да иска своето, зашто
народа е суверената властъ и отъ него за-
виси всичко. А още по-вече тѣзи общественни
групи и лица, които милеятъ за народното
добро и сж посвѣтили своя животъ за възтър-
жествуване на народния суверенитетъ, трѣб-
ва съ своята дѣятелностъ да подържатъ народ-
ната вѣра, да подготвятъ самия народъ про-
тивъ всѣко посѣгателство на неговитѣ правди-
ни и неговата, макаръ и малка, свобода.И най-сетнѣ трѣбва да се признае отъ
всички, че свободата е този общественъ ин-
пулъсъ, който потиква обществата, народитѣ
къмъ напрѣдка и благосъстоянието: безъ сво-
бада никакъвъ напрѣдкъ не може да стане,
нито економически, нито политически или кул-
туренъ. Свободата е която развива обществен-
нитѣ и лични нужди, нуждитѣ сж които ис-
катъ свободата за своето удовлетворение. Об-
щество, чиито нужди сж задунени и нѣматъ
просторъ за развиване, е обречено на загни-
вание: всичкитѣ источни стари народи и цар-
ства сж загинали отъ тази затвореностъ и не-
развитостъ на общественитѣ нужди. Само въ
свободата се развиватъ общественитѣ нужди,
само тамъ можатъ да се развиятъ тѣзи виши
материални и духовни потребности, които да-ватъ животъ и подѣжда за едно по-добро бж-
даще. Безъ свобода нѣщо нѣмо, тя е майка
на прогресътъ; реакцията, тиранията и мо-
нархията нищо не сж дали на челоуѣчеството,
напротивъ, тѣ сж задържали всичко, но зато-
ва пкъ отсетнѣ тамъ, гдѣто главата на реак-
цията е била смазвана, свободата е блѣсвала съ
още по-голяма сила и народния прогресъ е
встаивалъ въ своето нормално развитие.Тѣй щото сега тѣзи хора у насъ, които
смѣтатъ, че само чрѣтъ едно «твърдо и ягко
правителство», т. е. даване властѣта въ рж-
цѣтъ на княза и вишната военна бюрократия,
ще може България да трѣгне по нѣтя на на-
прѣдкѣтъ, много се лажатъ. Но може би
тѣ толкова да се не лажатъ, колкото тѣзи,
които имъ вѣрватъ, защото хората, които ис-
катъ и проповѣдватъ това сж на лице, тѣ сж
сжщитѣ тѣзи които по-рано сж смукали на-
родната крѣвъ и потъ и които още я смучатъ.
Тѣ дѣйствуватъ само отъ едно побуждание,
отъ своя личенъ интересъ, тѣ искатъ да бж-
датъ господари, безконтролни господари на
всичко, никой другъ, освѣтъ тѣхъ да нѣма
право на сжществуване, народа да мжчи,
да плаща и да ги храни. Хубаво идния, до-
стойна за тиналитѣ врѣмена!Българския народъ се не нуждае отъ мо-
нархизмъ, а отъ свобода, защото тя е нужна
за да може открито да искава своитѣ нужди
и болки. И само тогава, когато се знаятъ на-
роднитѣ болки, страдания и нужди, само тога-
ва вий ще можете да имъ помогнете. Безъ
животъ. Това остава да се съзнае отъ всички,
а най-много отъ тѣзи, които се казватъ него-
ви избраници и които утрѣ-заутрѣ ще бждатъ
повикани да коватъ закони и създаватъ бюд-
жети. Защото гневъ народенъ е гневъ божий
и тежко му, който го испита на себе си.

Константиновъ.

Право на петиция.

(droit de pétition)

Правото на петиция е една възможностъ,
едно право, чрѣтъ което гражданитѣ на една
държава могатъ да искажатъ прѣдъ зако-
нодателното тѣло, прѣдъ държавния глава,
прѣдъ управницитѣ своето мнѣние върху
устройството и управлението на страната. Пе-
тицията, като право принадлежаще на граж-
данитѣ, е единъ видъ законосъздателна ини-
циатива за членоветѣ на държавата; чрѣтъ нея
тѣ зематъ участие почти въ всички дѣйствия
на управлението. Това на гражданитѣ право
е освячено и охранено въ основнитѣ закони
на свободнитѣ народи—нѣщо, което добръ ли-
чи въ Белгия (чл. 21) и въ Швейцария (чл. 57).
Швейцарската конституция гласи: «le droit de
pétition est garanti.» Нашата Конституция нача-
лото (принципътъ) на това право е положила
въ чл. 84. Тоя членъ, по прѣдложение на Мол-
лова, е приетъ на 27 Мартъ 1879 г. въ Учрѣ-
дителното Събрание. Въ устава—проекта (чл.
77) тоя членъ, станалъ 84, е ималъ слѣдното
съдържание: «всѣкой житель на България мо-
же да подава прошения до надлѣжнитѣ власти,
но само отъ свое име; прошения могатъ да
се подаватъ такожде отъ учрѣждения и об-
щества, припознати отъ правителството, за ра-
боти, които по закона влѣзватъ въ крѣга на
тѣхната дѣятелностъ.» Ясно е, че тоя членъ
съдържа стеснителни нѣща и за това събра-
нието е приело формулата на Д-ръ Моллова,
гласяща така: «всѣкой български поданикъ има
право да подава на общественитѣ власти про-
шения, подписани отъ едно или много лица
(колективно). Учрѣждения, установени по за-

кона, имат право да подават прошения чрез своите представители». Тази на този член диспозиция много прилича на член 21 от Белгийският основен закон. Въ него, според нас, е не на място думата «поданик», която би трябвало да се замести с «гражданин».

Думата «прошение» не трябва да се разбира въ смисъл на тжжба, жалба (чл. 122 от Угл. Сждопр.), означаващо едно право, по силата на което всякой (малък и голък, сиромах и богат, иноземец и туземец) може за запазване частните си интереси—както човък, а не като член на социалната група—, да се обърне за съдействие към властта. Въ случая петицията е едно обществено право, а не частно,—право, което имат само гражданите, гледани като политически единици. Петицията, казва Рошет—известен член на Пар. Кас. Сжд.—, е високият глас на гнета; тя е мощната дума на народното върховенство; тя е, може да се добави, бусолта за законодателите и управниците. Това право тъй трябва да се разбира у нас, дѣто, за съжаление, представителите на върховните държавни уредби игнорират, и гласа, и нуждите, и интересите на петиционерите, граждани. Съ упражнение правото си на петиция гражданите трябва да имат на вид само общите интереси. Въ такъв случай те доказват, че умѣят да упражняват политическите си права. Ако петицията, подаването на прошение, има за предмет охраняването на частни интереси, тя се смѣта за стража на гражданските права. Ето защо е потребно да различаваме политическата петиция от простата тжжба или подаване прошение. Въ това отношение строго различие се прави въ Франция (срв. droit de pétition et la plainte). У нас това право се упражнява по разни начини. Въ събранията даже има прошекарна комисия (!), която разглежда и петициите (! !)

Правото на петиция въ Швейцария се счита за народна инициатива, когато то се отнася до общите интереси на страната. Англия това право съ Bile of rights от 1689 г.

безъ различие и резерви, е освятила като принцип. Въ Франция отъ 1791 г. до 1848 год. петицията се е смѣтала за важно индивидуално право, упражнявано отъ всекиго—даже и отъ чужденецъ. У нас, дѣто свободата на печата и събранията се своеобразно разбират, дѣто съ много жизнени въпроси се партизански експлоатират, дѣто работнието е развито и дѣто върховенството на народа се вписва въ партийните уставы за да се пази въ нѣкой жгълъ на двореца, е необходимо развитието на петицията. И чрезъ правото на петиция

народътъ може да принуди управниците си да не оправдаватъ закононарушенията си съ нѣкакви обстоятелства.

Чрезъ петицията до известна стѣпенъ ще може да се развие и парламентаризма, въ връда на който у нас, чрезъ милитаризма и религиозния фанатизъм, явно се проявява тенденцията за развиване на абсолютизма.

За злина намираме ние това, дѣто у насъ гражданите за маловажни, дребни случки, вмѣсто да се обърнатъ съ молба, ако има нарушено гражданско право, и съ тжжба, ако има извършване на престъпно дѣяние, до надлѣжните власти (мир, или окр. сждъ; окол. началникъ или прокуроръ), те подаватъ прошение до княза («на вѣнчайше име»), а нѣкои даже и другадѣ. Подобна аномалия може да се търпи въ страна ненаредена и отъ неразумни хора—хора, които не знаятъ атрибутите на лицата стоящи на дело на разните у насъ учрѣждения.

По поводъ на всяка една петиция трябва да послѣдва рѣшение, което да се съобщава на подателятѣ чрезъ обява въ «Държавен Вѣстникъ». Рѣшението трябва да обгръща кратко изложъ върху исканieto съ петицията и мотивите, възъ основа на които е послѣдвалъ диспозитива—резултата на петицията.

Плѣвентъ.

Войдаръ.

България и Русия.

Отъ нѣколко време насамъ се раздвижи българския патриотизъмъ; раздвижи се всичко: професори, чиновници, попови, адвокати и пр. съ една дума, всичките наши плитки дѣлбоки политикани. Въпроса за ржкополаганieto на Фирмилианна даде удовенъ случай на много български патриоти да излеятъ своя патриотически потосъ и да жертвуватъ своите скъпи думи за свободата на македонския робъ. Въ София професори и виши политици се събиратъ въ зданието на Вишето училище да обмислятъ начина, по който ще могатъ да покажатъ своите патриотически чувства и български народъ, а въ провинцията различните потайни и скрити патриоти, които въ нѣкой другъ случай спокойно биха стояли дома си или въ кафенето, сега гордо и величествено се подвизаватъ по градските площади.

Припомня си, навѣрно, читателя, че малката година българската студентска младежъ въ София бѣ проявила сжщо своите чувства и мисли по-случая на едно тържество, което даваше право на много български граждани да бждатъ противъ това тържество и като синове на една конституциона страна да манифестиратъ

открито своите убѣждения. Какво направихъ сжщитѣ тѣзи хора, които сега тъй смѣло проявяватъ своите патриотически чувства? Сжщитѣ тѣзи професори, които сега прѣдсѣдателствуватъ митинги и събрания, прислѣдваха тогава по най-жестокъ начинъ своите ученици. Сжщата тази полиция, която сега спомога и покровителствува професорските митинги и събрания въ София, тогава трепеше и затваряше българската учаща се младежъ. Това е то логиката както на нашите професори, тъй и на нашите политици! За тѣхъ патриотизъмъ, дължностъ, права, всинко е монополизирано, отвлѣктѣ нищо друго не признаватъ, отвлѣктѣ своите убѣждения (sic!) никакви други не зачитатъ, не, те даже не търпятъ по-между си хора съ убѣждения.

Да, на тѣзи хора чисто пжти око не трѣбва прѣдъ никакво политическо звѣрство, прѣдъ никакъв политически скандалъ, извършенъ отсамъ, въ свободна България, за тѣхъ не сжществува понятието народъ и народни интереси, за тѣхъ трѣбва отъ време на време нѣкоя външна инжекция, за да възбуди тѣхния особень патриотизъмъ. Такъвъ е случая и сега съ вѣпросътъ за Фирмилианъ. Но както всичките тѣзи наши патриоти гледатъ повърхносно на всеки единъ вѣпросъ, тъй сжщо и на вѣпроса за Фирмилианна погледнаха отгорѣ—отгорѣ или по-харно те виждатъ всичко, но нѣматъ смѣлостта да кажатъ това.

За никого не е тайна руската политика въ Македония, всеки знае заявленията на Рус. Консулъ въ Цариградъ противъ македонските революционери, действията на Скопския и Солунския руски консули, всички виждаме тази вероломна политика на руския царизъмъ; но нашите русофили заслѣпени въ своите русофилски чувства не искатъ да видатъ това и да го признаятъ. Тѣмъ още е нужно името на Русия защото то е единствената избирателна платформа на нашите русофили и русофилствующи елементи. Страно явление! Когато българския пръвъ министръ се намира въ Петербургъ обкржжъ съ слава и почести и блѣскави приеми, тѣмъ тогава рускиятъ цариградски консулъ хваща Сърбина Фирмилианъ за ржката и тихо, безшумно иска да го покачи на скопския владински тронъ. Каква логика има между едното и другото, каква свръска има между дѣйствиата на Петербургъ и Цариградъ? Виждатъ ли я нашите русофили, които винаги се стрематъ и желаятъ да направатъ отъ своята външна политика ржководяща идея на своята вътрѣшна политика?

Руската политика на истокъ и специално за България е политика подла, политика на двустраненъ брусъ: вътрѣ глади съ мекката страна,

Гражданската отговорност на държавата.

(Продължение отъ брой 21).

Знае се, че държавата, освѣтѣт домашнишките си работи, въ широкото поле на своето управление, извършва политически и административни функции. Ако при извършване такива функции нейните служители злоупотрѣбятъ съ властта, прѣминатъ границите на службата, сторятъ грѣшка или небрѣжност и съ туй нанесатъ пагуба на частните лица, държавата не е отговорна. Когато отъ гражданските прѣстѣпления и полупрѣстѣпления, дѣйци на които сж били държавните служители, държавата придобие нѣщо оцѣняемо въ пари, тя може да отговаря съ заплащане на обезщетение въ размѣръ на толкова колкото струва придобитото. Тукъ има пълно приложение началото на справедливостта (чл. 10 Гр. Сждопр.). Тѣй тоя вѣпросъ е билъ нарѣденъ и отъ римското право (Digeste IV, 3 «de dolo malo»).

Главно държавната дѣйност се направлява къмъ слѣдните насоки: *економическа* по уреждане своите имоти и приходи и *политическа* по направляване политиката си. Всичко туй тя извършва чрезъ своите служители въ границите на законите, обичаите и справедливостта. Самите служители за случая се съобразяватъ съ законите и наставленията на началството» (чл. 17 отъ зак. за чиновн.), а началството дава само заповѣди относящи се до службата (чл. 20). Отклонението отъ тия правила правятъ служителите, а не държавата, отговоренъ, когато той извърши гражданско прѣстѣпление—врѣдоносенъ актъ, уцѣляющъ правата и интересите на гражданите. Когато тоя актъ е сторенъ поради иерархическо послушание, отговорността пада върху чиновника, който е давалъ заповѣдите, а не върху оня, който послушно е изпълнилъ службата си отъ «повиновение» и «почитание» (чл. 20 in fine отъ зак. за чиновн.).

Държавата, като упълномощителка, граждански е отговорна за врѣдните причинени отъ дѣйствиата на нейните пълномощници, чиновниците. Иста отговорностъ тя понася и тогава, когато погубата е сторена

на отъ разни нейни съвети и комисии, създадени въ силата на закона. Спрямо тия дѣлжностни лица, дѣйствиата на които зависятъ отъ земеното чрезъ гласуване рѣшение, се прилагатъ горѣброшените правила.

Всѣки органъ на властта, при изпълнение на службата си, може да стори и зло, и добро. Държавните служители за стореното зло отговарятъ лично; а нѣкога—както видѣхме—за това зло отговаря и държавата. Исклучение отъ това правило съставлява държ. властелинъ—за личните негови актове отговаря гражданата листа, а за другите, относящи се до упражненie на публичните власти,—отговарятъ министрите (чл. 18, 153 отъ Конституцията). Отъ това начало за неотговорността на първия въ държавата служител (чл. 8 отъ Конст.) слѣдва, че за неговите врѣдоносни актове и за сторените щети отъ «неговите хора», граждански държавата не може да отговаря. По тоя вѣпросъ трѣбва да се има прѣдъ очи доктрината (Giron, dr adm.), защото нашите закони по него прѣдставляватъ празнота, а юриспруденцията не се е още изказала.

5. Горното изложение, относящи се до общите начала за отговорността на държавата, засѣга и по-важните условия и естинската природа на тая гражданска отговорност. Литературата по тая материя намираме въ съчиненията на Жиронъ и Сурда. У насъ по тоя вѣпросъ се е писало нѣщо кратко въ «Юрид. Прѣгледъ» отъ Кр. Мирски, адвокатъ въ Варна.

Съгласието между нѣколко лица за създаване, уреждане или унищожение на една юридическа връзка се нарича договоръ. Условиата за действителността на договора сж: *дѣеспособностъ, съгласие, прѣдметъ и причина*. Държавата при договоросвързването чрезъ своите упълномощени служители проявява първите двѣ условия (чл. 8 и 12 отъ Договорите). Къмъ нея сж приложими началата на общото право. За нея задлжениата и иматъ источникъ въ наредбите за нейните имоти и приходи, въ договорите, въ полудоговорите (чл. 45—55 отъ дог.), въ прѣстѣпленията. Тя има право да прѣдъявява искове и да отговаря по такива, чл. 18 отъ зак. за окр. управители.

Нива държавата не може да бжде прѣдметъ на уговоно наказание, глоба и конфискация—тѣй гласи едно рѣшение на Пар. Кас. Сждъ отъ 11/8/1848 год. По вѣпроса за глобата има писатели, които поддържатъ противното и то когато глобата, по силата на закона, слѣдва да се събере въ полза на нѣкое приватно морално лице (на пр. община) или нѣкоя частна компания. На другите морални лица (окржгъ, община) може да се налага глоба.

За врѣдните дѣяния на пълномощниците (préposés) отговаря всеки упълномощителъ. Спорѣдъ Котелла, това, като се налага на държавата, ще я кара да бжде внимателна въ избора на хора за чиновници.

6. За всичко извършено отъ чиновниците държавата не може да отговаря. Исклучения трѣбва да се допуснатъ. Случаите, и за едното, и за другото не е възможно да се опредѣлятъ и те не сж посочени, ни отъ законите, ни отъ юриспруденцията. Достатъчно е гражданската отговорност на държавата да е указана въ общите начала. Тая отговорностъ бива: *прѣка*, когато врѣдата произлиза отъ дѣйствие заповѣдано и изпълнено отъ правителството и *намислена* (réflexie); когато дѣйствиата сж лично вмѣняеми на държавния служителъ. Лицето, което дѣйствително, което се позовава на отговорността, е длжко да установи това: 1) че врѣдоносното дѣяние е извършено при изпълнение на служба, 2) че дѣянieto е плѣтъ на грѣшка, небрѣжне или друго нѣщо вмѣняемо на дѣеца (чиновника) или на държавата, 3) че държавата е дѣйствувала чрезъ своите служители при условия на частно лице и 4) че—ако е дѣйствувала като публична властъ—е извлѣкла парична полза отъ врѣдоносния чиновнически актъ. Onus probandi се пада ищецу, чл. чл. 58 и 282 отъ Гр. Сждопр.

7. По начало всѣки понася отговорностъ само за себе си, тѣй като грѣшките сж лични. Послѣдствията отъ врѣдоносните дѣяния падатъ върху дѣеца, тѣхний извършителъ, а въ показаните отъ закона случаи,—и върху други лица, въ това число и държавата—чл. 58 Догов., чл. 267 Митингите, чл. 608 Догов. и други. Това исклучение не може да се прилага по ана-

навнѣ съ грапавата и то съ много грапавата страна. Врѣме е вече нашитѣ русофили и русофилствоуници елементи да сѣзнатъ това, да сѣзнатъ, че политика, която се базира само на едни чувства, въ сѣврѣмения политически животъ не струва нито петъ пари. Интереситѣ сѣ единственитѣ ръководители въ днешния политически животъ, интереси народни, класови или партийни. Да, и нашитѣ русофили се движатъ отъ своитѣ лични или партийни интереси, но въпросътъ е тамъ, че тѣ играятъ, експлоатиратъ съ чувствата на бѣл. народъ. Фактитѣ, които трупатъ всекидневната руска дипломация върху нашия грѣбъ, трѣбва да отворатъ очитѣ на всички, защото има голѣма разлика между чувствата на руския народъ и авторитарната политика на официална Русия.

И колко сѣ найвни нашитѣ патриоти, които искатъ да присѣдинятъ Македония къмъ насъ! Тѣ не виждатъ и не искатъ да сѣзнатъ, че Македония съ своето нещастие и страдание е изкупила своята автономия и че тя има пълно право да заживѣе самостоятеленъ животъ. Найголѣмо прѣстѣпление сѣпрямо страдающия македонски робъ прави този, който въ днешния мъченически моментъ на нещастната Македония подига своя гласъ за нѣкакво си присѣдиняване и раздухва тѣзи национални вражди, които хиляди пѣти повече прѣчатъ и нанасятъ вреда на злощастния робъ, отколкото всичкитѣ турски звѣрства и дипломатически лукавства.

Poplicola.

ДОПИСКИ

На 9 тогѣ вечерта нашъ сѣселитъ, учителъ въ едно ближно село, поиска да даде прѣдставление съ магически фенеръ въ селото ни. Когато гласатъ съобща за това на селенитѣ, свещеника ни, Станко П. Станоевъ, почна да говори на послѣднитѣ, че не било нужно никакво прѣдставление, че гласатъ трѣбвало да вика хората въ черква да пѣатъ, а не да гледатъ «комендию» и да слушатъ социалистъ — учителъ. При една строга бѣлѣжка отъ страна на учителя, «благочестивото» отче млыкало, обаче на сѣрцѣта не послушаваше, да каже въ черквата слѣднитѣ думи: «Камъ ти сега тия, брадатитѣ, съ комендию, да су дошли у прѣкву? За комендию и прѣтождаръ ока, и сума свѣтъ бѣше, а тува нѣма ни еднѣ!»

Нека се види до гдѣ се простиратъ бухалскитѣ стремежи на този «христовъ послѣдователъ», който, въ умразата си противъ научната свѣтлина и социалиститѣ, не скъпи никакви срѣдства. Ще потвърди казаното съ още единъ примѣръ; цѣло село знае, колко голѣма е уразата на пона ни сѣрѣцу въпросния учителъ, само защото поитѣ разбратъ, че послѣднитѣ е социалистъ, и, като такъвъ, трѣбва да се гони и прѣсѣлѣва. Думи като: «инглизинтъ», «аустриѣждъ», «социалистъ», «протестантѣтъ» и др. съ

конго той охарактеризува учителя, изваждатъ на лице пълното му неразбиране онези нѣща, противъ които се оплъчва, и зарадъ които се е рѣшил да мрази. Поитанъ отъ нѣкои селени, защо напада учителя, той разправилъ, че архиперейскитѣ намѣстникъ му заповѣдалъ да го слѣди и му долага за всички негови дѣйствиия.

«Разумни» постѣпки, вършени отъ поитѣ — шпионѣтъ по диктовката на «разуменъ» пезупитинъ — началникъ!... Чисто по евангелски!... Хубавъ принципъ! Шпионувайте и долагайте!... Ами вастъ кой да слѣди и долага?... Лицемеръ? Варосани гробове!... Защо тѣлитѣ евангелието отъ името на сѣщото евангелие? Защо повторно разпъватъ милия негевъ основателъ? Съ тѣзи ли оржия рѣшихте да се борите съ вашитѣ противници?...

Добрѣ е, ще кажемъ наослѣдъкъ, поповетѣ да седатъ мирно, да не нападатъ учителитѣ и да не имъ прѣчатъ въ работитѣ, защото не тѣ, готовановци и мамонови служители, а учителитѣ сѣ носители на свѣтлия идеалъ за избавление човѣчеството отъ материалния и духовенъ гнетъ.

29/III 902 г. Радово (Трънско).

Единъ радовчанинъ.

До почитаемата редакци на в. „НОВА СТРУЯ“

въ гр. Плевенъ

Четохъ опровержението на П. Вжжаровъ, печатена въ бр. 20 на вѣстника Ви и никакъ не ме очуди безсѣмъстността на «народния» избраникъ да «лиже това, което е плюлъ». Позвовете ми, Господине Редакторе, да докажа и на невѣрующитѣ голата истина, колкото горчива и неприятна да е тя, но съ условието — да се не правятъ нѣкакви уговорки отъ Васъ, за да се не разбиратъ «криво» отъ четцитѣ. Знаете ли, че вашата забѣлѣжка въ началото на Вжжаровото опровержение се разбира отъ нѣкои «лоши» хора тукъ за много тънка ирония, когато..... тя е тъкмо на мѣстото си? Но шегата на страна.

Въ първата половина на опровержението си П. В., «потърпевшъ въ тиранически режимъ», пише, че ни «словомъ», ни «дѣломъ», ни «помисленіемъ» не можелъ да хвърля калъ на учителитѣ. Това той го казалъ и прѣдъ членовѣтъ на тукашното окол. учителско др-во, когато послѣдното го повикало да даде обяснения (на 3 мартъ) за обидата, нанесена отъ него на учителитѣ. Прѣдъ членовѣтъ той не далъ обяснения, а държалъ адвокатска защита противъ «клеветническата» дописка въ брой 16 като че ли дописката е дѣло на учит. др-во и вѣстника — органъ на сѣщото. Слѣдъ обяснението билъ му зададенъ отъ г. Лотевъ въпросътъ: говорите ли е обидчи думи къмъ учителитѣ въобще, или къмъ учители отъ извѣстна партия, или къмъ нѣкои само и кои? На тоя, ребромъ поставенъ въпросъ, Вжжаровъ като си турилъ мрежа на очитѣ и вѣрвайки, че отричането е достатъчно да го оправдае прѣдъ учителитѣ, ималъ «кавалерския» куражъ да каже: «не, не съмъ». Честъ и хвала Вамъ, «народни» избраниче! И сѣпъртизанина Ви, Радевъ отъ Дуница отричае, но..... истината излиза на лице. Колко малодушенъ и жалъкъ сте се показали, Г-нъ Вжжаровъ, когато сте се овивали и молили дружественитѣ членове да се задоволятъ съ обяснението ви и да не избиратъ комисия, която да распита свидѣлитѣ!

Обаче, членовѣтъ жестоко се отнесли: тѣ из-

ното лице прѣдѣява гражданскитѣ искъ сѣрѣцу когото пожелае, но тѣ (държавата и чиновникътъ) нивга не може да бѣдатъ из-едно и на-едно отговорни солидарно, защото отговорността е лична.

8. Отговорността, за която говоримъ, се урежда отъ частното народно гражданско право и отъ публичното международно право. Слѣдва да се каже, какъво държавата по тоя случай може да има работа съ своитѣ граждани, съ ония на друга нѣкоя страна и съ нѣкоя чужда държава. Въ послѣднитѣ случаи отговорностъ за държавата се поражда не само отъ трактатитѣ, но и отъ полудоговорнитѣ задължения и противозаконитѣ дѣяния. По тая материя не е злѣ да се четѣтъ Бри, Вайсѣ, Мартенсѣ, Калво и др. международнитѣ задължения, които се образуватъ безъ съгласието, пораждатъ отговорностъ въ слѣднитѣ двѣ хипотези: а) за актове сторени отъ агенти или граждани въ прѣдѣлитѣ на териториалната юрисдикция и б) за дѣяния извършени отъ нейнитѣ прѣдставители въ странство. Въ повечето случаи прѣшири отъ тоя родъ се разрѣшаватъ по редъ административенъ и нѣвга довеждатъ до война. Тия нѣща се третиратъ въ международното право — науката за справедливото и полезното, която урежда отношенията между държавитѣ и създава правила, обичаи и договори отношения се до отдѣлнитѣ граждани и публичнитѣ власти.

9. Държавата по редъ и условия указани въ закона пробира лицата, които натоварва съ изпълнение на разни служби и на които дава разнообразни заповѣди. Правото на изборъ при службоизпълнението и даването на заповѣди при службоизпълнението е мотива (исходната точка) на закона за признаване принципа за гражданската отговорностъ на държавата послѣдствие на: а) прѣстѣпление — врѣдоносенъ и противозаконенъ актъ непредвиденъ въ наказ. законъ и сторенъ съ намѣрение за врѣдопричиняване и в) полупрѣстѣпление — актъ на грѣшка, небрѣжие, неумѣние и др. врѣдопричиняюща нѣща, извършени безъ намѣрение да се уврѣжда, дѣйци на които сѣ нейнитѣ служители, наричани отъ закона (чл. 58) пълномощници. Нѣщата, съставляюща признацитѣ на врѣд-

брали тричлена комисия, която вече изслушала показанията на Г-да С. Клиничевъ, Г-шоа Стояновъ, Цв. Радковъ, Цв. Григоровъ и К. П. Годоровъ, който понапрѣдъ прѣдъ г. Марковъ потвърждавалъ, а сетне (види се, по силно давление отъ шурея си В.) отричалъ, всичкитѣ потвърдили говореното отъ В., упования отъ «народната побѣда». Ако би имало мѣсто, бихъ подробно изложилъ показанията на горнитѣ господа. Особенъ билъ интересъ г. Цв. Радковъ, на когото отричането отъ В., било твърде неприятенъ сюрпризъ, понеже умѣло и живо агитираше и не желалъ нищо за спечелването листата на народния кандидатъ, «честния и неопетения Вжжаровъ». На кратко, отъ думитѣ на свидѣлитѣ ясно се разбира, че обидата е нанесена отъ В. на учителитѣ. Съзнавайки неприятнитѣ послѣдствия за народната партия въобще и частно — за В., водителя на народняцитѣ тукъ, г. Т. Пѣевъ, отъ понапрѣдъ избѣгвалъ да разправя чуждото сѣдѣние: «младъ човѣкъ, грѣшка направилъ» и пр. Мене нѣма да ми е чудно слѣдъ това В. да отрече и сѣществуванието на горнитѣ господа?

Сега по втората половина на опровержението. Азъ не мога да разбера, защо съмъ длъженъ да правя комплименти..... пардонъ, да изказвамъ «заслугитѣ» на В.? Трѣбва да разбере В. поне това, че не му пиша панегирикъ, а излагамъ една истина, на каквато и да е тя. За менъ е неизвѣстна филантропията му, нито «безукоризнената» честностъ, нито «защитата» учителското достоинство», нито «доброжелателството» на нашия край и пр. и пр., каквото се чете въ писмата, що притежавалъ, но сега ми е вече ясна «истината» и не смѣя да бѣгамъ «като дяволъ отъ гемайтъ». Но не се ли сѣща В., че тия писма правятъ постѣпката му още повече непростима, когато хората сѣ имали илюзията да мислятъ и пишатъ за него тѣй симпатично, тѣй медено? Колко ли още хора ще се разочароватъ отъ тоя «народенъ приятелъ»? «Прѣдставленійската дребнавостъ» и не спазване умното начало: «два пѣти помисли, веднажъ говори» показва «помисленіята», нравствения обликъ на личността му и заслугитѣ къмъ народа. Много любопитенъ става В. съ думитѣ си, че дописникътъ «хазайничилъ» въ училището. Тукъ В. е палучкалъ слабото мѣсто, та нѣма какво да му възраза, освѣнъ..... да му се изсмѣя. Какъ ли мисли сега В.? или нищо не мисли? Да ли ще се откаже отъ мандата си, както обѣщавалъ въ др-то, когато истината го избличава? Има си хастъ!.....

гр. Трънъ, 30/III 902 г.

«Клеветника — учителъ»

Отворено писмо до Ловчанския владика Максима Дѣдо владика,

Благоволете да ни отговорите на слѣдующитѣ питаниа:

- 1) Съ Ваше ли позволение нашия пот — Г. Антиповъ си присвоява най-безбожни права, като увеличава такситѣ на трѣбитѣ? (За крѣпчаване взема 3.50 л., а за вѣнчаване — 18-24 л. Пара по-долу не бива?)
- 2) Извѣстно ли Ви е, че отчето безъ прѣдплащане никаква трѣба не извършва? (Винаги комуто не сѣ достигали 10-15 ст. не му крѣпчаване, а го изругаване и изпсуване най-безобразно. Това християнско ли?)
- 3) Извѣстно ли Ви е, че «негово благоговѣйство» не се вижда въ селото съ мѣсеци, а чака да се събератъ по нѣколко случая, та да извърши обрядитѣ «топантъ»?

нитѣ актове и обстоятелствата, при които тѣ се извършватъ, сѣ твърдѣ и много и разнообразни и тѣ, спроти доказателствата, подлѣжатъ на оцѣнение отъ разрѣшителитѣ на препирнята и опредѣляюща размѣра на паричното възнаграждение — сѣднитѣ. Послѣднитѣ, възъ основа на изложеното и доказателствата, при оцѣнение на незаконитѣ акти, обсеждатъ да ли има на лице елементитѣ на дѣянieto: 1) извършване на акта, 2) вмѣняемъ ли е той на отвѣтника, 3) врѣдоносенъ ли е за ищеца и 4) сторенъ ли е по грѣшка, небрѣжие или непрѣдпазливостъ — *causé sans droit*, чл. 50 отъ Швейцарскитѣ *code fédéral des obligations*. Отговорността на държавата тоя законикъ прѣдвизда въ чл. 62—64.

10. Материята върху гражданската отговорностъ на държавата се разбира добрѣ, когато се знаятъ законоположенията и началата върху задълженията произходящи отъ незаконитѣ дѣяния — *des obligations résultant d'actes illicites* (D-r B. Росселъ), личната отвѣтственостъ на дѣца или на неговитѣ упълномощители, която отговорностъ (срв. рѣшение на В. Кас. Сждъ № 417/97 г. за обезщетение отъ морална врѣда) ражда парично задължение за поправане, и материалнитѣ, и моралнитѣ врѣди — *réparer le tort matériel ou moral qu'il a causé*. Успоредно съ това въ вселуча е потребно да се зная и туй; за какво, кога и до какъвъ размѣръ е отговоренъ къмъ отдѣлнитѣ граждани служителтъ на държавата. По отдѣлно върху тая важна материя ще се занимаемъ другождъ; тя заслужава излѣждане и развитие прѣдъ очитѣ не само на обществото, ами прѣдъ погледа и ума на тия сѣдии, които при раздаването на правосѣдието мязатъ на «милостиви баби» или се оприличаватъ на «агенти на фиска» и «на грознитѣ буржуази» и съ туй доказватъ какъво правото за тѣхъ е стока, сѣдѣтъ — пазаръ, а тѣ «базаргани» вървящи въ пѣтя на осѣдителната несъстоятелностъ.

Плевенъ.

Войдаръ.

*) Непослѣствие на дългъ, несблудение на правила, несъвършенстване на работа; изостяване; грѣшка — отстъпление на грижа, старание, умение; небрѣжие — нѣмае желание едно нѣщо да се извърши, както подобава и съ отбѣгане на упасности. Липси на добротѣлъ и познание нужди за правилно направление на работа. Тия термини трѣбва да се знаятъ, защото чрѣзъ тѣхъ чиновникитѣ вършатъ пакостъ раждаща отговорностъ.

4) Известно ли Ви е, че на 16 март до толкова бързо му глътнах, че забрави кому си е далъ коня, ти си отиде пийнъ въ Ловечъ?

Известно ли Ви е.....

Но стига вече, защото Вамъ е известно всичко, ами кажете не мислите ли да обърнете внимание на нашитъ многократни устни и писмени заявления и оплаквания?

Дядо владика, отчето да не е социалистъ, защото, на ли знаете, само социалиститъ развалятъ вѣрата; само тѣ искатъ да дѣлятъ паритѣ. Попъ Георги Антиповъ трѣба да е най-голѣмъ социалистъ, защото той не сано дѣли паритѣ, ами ги ограбва всичкитѣ.

Ще очакваме резултата и отъ това.
29 мартъ 1902 г., с. Микре (Ловешко)

Отъ нѣколко енориши.

Х Р О Н И К А.

Както се научаваме камарата щѣла да бжде свикана за 21 Априлъ. Вижда се, че правителството, слѣдъ като даде на своитѣ депутати червени яйца за да ги позалжи, чакъ тогава ще ги свика на работа.

Както съобщаватъ чуждестранитѣ вѣстници и телеграфни агенции г-нъ Даневъ е свършилъ вече своята мисия въ Петербургъ и скоро щѣлъ да се върне въ България. Софийскитѣ прогресисти му готватъ блѣскава срѣща въ Царибродъ. До сега имало записани около 200 души посрѣщачи. Има си хастъ, ако софийскитѣ прогресисти посрѣщнатъ своя шефъ въ Царибродъ съ владишката келимафка на Фирмилиана!

Както се вижда нашата доброжелателка Русия и покровителката на источнитѣ славяни ще отложи за врѣме овладичванието на Фирмилиана. Но дали съ това ще отлекни съ нѣщо на македонския робъ?

Откакто се гора раззеленела и славеи е запѣлъ изъ македонскитѣ горица, недоволнитѣ и отчаяни робове сж хванали горитѣ и люто отмижаватъ за вѣковнитѣ мжки и теглила. Вѣстницитѣ всекидневно ни донасятъ новини за зблѣскванието на тѣзи чети съ турската редовна войска, хиляди християни сж напуснали работата си и търсатъ спасение или въ бѣгство или пъкъ се криятъ въ кѣщи, а благочестива Европа и доброжелателката Русия гледа хладнокрѣвно и се мжи да създаде нови причини за вълнения.

Онази Недѣля самъ княза е положилъ основния камѣкъ на новото поиско училище въ София и е благоволилъ да подари 10,000 лева за неговата постройка. Царската корона и черното расо въ всички врѣмена и навредъ сж били най-добри приятели и сж си указвали най-голѣми взаимни услуги, защото само чрѣзъ съюза между духовенството и царската властъ народа може да се държи въ невежество и подчинение.

Споредъ в. «Прѣпорецъ» на 19 Априлъ т. г. ще стане конгресътъ на Демократическата партия. Ний пожелаваме на българскитѣ демократи успѣхъ, но въ сжщото врѣме ги съветваме да бждатъ малко нѣщо по-смѣли и се очистатъ отъ архилогическитѣ редкости.

Помолини сме отъ настоятелството на Плѣв. Тур. Д-во да дадемъ мѣсто на слѣдующето: Настоятелството на Плѣв. Тур. Д-во съобщава на г. г. членовѣтъ отъ сжщото д-во редѣтъ на излетитѣ, които има да се извършатъ прѣзъ м. Априлъ и. г.

1) На 7-й Априлъ излетъ до с. Пордимъ. Тръгване въ 4 ч. сутрѣнта; връщане въ 12 ч. вечерта. Сборенъ пунктъ—Гара Плѣвентъ.
2) На 16-й и 17-й с. м. излетъ до Вратца. Тръгване на 15 въ 11 ч. вечерта съ трена до Мездра и отъ тамъ пеше до гр. Вратца и околноститѣ му; 17 обратно до Мездра—Плѣвентъ.

3) На 23 с. м. другарска срѣща на членовѣтъ въ друж. градина при «Кайджка».

Тритѣ горни излети сж задължени за всичкитѣ членове.

Освѣнъ това, всѣки членъ, когато по своя инициатива направи излетъ, е длъженъ да съобщи за това на настоятелството за мѣстността, която ще изходи.

На 3 т. м. Финансова приставъ Харизановъ е отишелъ въ домѣтъ на г. Симеонъ Петърнишки да събира данѣкъ по пжтна новиностъ. Тамъ е той сварилъ съругата на този послѣдния, която му казала, че мжжѣтъ ѝ не

е дома и тя не може да изплаща нищо. Г-нъ Харизановъ, безъ да обръща внимание на това, е настоявалъ да изиска сумата и не стигнало това, но милостѣта му започналъ да тласка сърдито беззащитната жена и я ударилъ нѣколко пжти.

Обращаме вниманието на началството на този вежливъ финансовъ приставъ, защото подобни случаи при други обстоятелства могатъ да повлияятъ твърдѣ злѣ върху самитѣ пристави.

Прѣди нѣколко врѣме тукашното Уч. Д-во «Бр. Миладинови» отѣше взело инициативата за единъ учителски сборъ прѣзъ Великъ-денъ въ гр. Плѣвентъ. Както се научаваме сега инициативата на Д-вото е напълно сполучена — до сега сж дали своето съгласие за подобенъ сборъ Тетевенското, Никополюското, Луковитското, Орѣховското, Мѣсковското и др. уч. д-ва. На сбора ще бждатъ четени реферати по различни въпроси отъ общъ и професионаленъ характеръ. Пожелаваме на здружитѣ и прѣдприемчиви учители добъръ успѣхъ!

Телеграфната агенция ни донесе новината за убийството на руския министъръ на вътрѣшнитѣ работи Синягинъ отъ единъ бившъ киевски студентъ, пострадавшъ въ миналогодишнитѣ студенчески вълнения. Притесненията, гоненията и злѣствата искатъ своето отмъщение. То не гледа дали е царска глава, министерска кратуна или полицейска куфалина. Такова е положението въ Русия, такова е покожението навредъ, гдѣто царува монархизма и насилието.

Вър. Македонския Ком. е издалъ една приурка на в. «Реформи», съ която кани всичкитѣ макед. д-ва да се сплотятъ около него за да могатъ да противостоятъ противъ замислитѣ на правителството. Какво ли показва това? Ако не е една хитра игра съ вици интереси, то най-малкото, което може да бжде, е спасението на генералитѣ и тѣхното разклатено положение.

Наборнитѣ комисии. Системата съ анонимнитѣ писма, която позволява на всѣки единъ зевсекъ да разиграе и остави отъ работа другитѣ, е твърдѣ лоша. Нека Военото министерство обърне внимание на това, да отмѣни анонимнитѣ писма и да се дава ходъ само на такива писма, които носятъ подписа на своя авторъ.

Обявления отъ С.м.д. Пристава.

№ 3390

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти, а именно:

1) Кѣща-конторъ въ с. Писарово, направена отъ простъ дървенъ материалъ и покрита съ кермиди, оцѣнена за 60 лева
2) Имъликъ (работилница) въ с. Село — 3 лева.
Горни имотъ принадлежи на Димитър Пановъ отъ с. Писарово, не е заложенъ, продава се по взисканието на Тодаръ Цвѣтковъ отъ с. Село за 280 л. лихвитъ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 2791 на Плѣвентскій Окол. Мир. Сждия

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждане книгата и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 4 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 569/99 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 3391

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

1) Нива «Менковъ Геранъ» 9 дек. — 13 лева.
2) Нива «Бабинка Могила» 12 дек. — 18 лева
3) Нива «Орѣховски пжтъ» 6 дек. — 9 лева.
4) Нива «Плѣвентски Пжтъ» 6 дек. — 9 лева.

Горни имотъ принадлежи на Сава Цокровъ отъ с. Писарова, не е заложенъ, продава се по взисканието на Тодаръ Цвѣтковъ отъ с. село за 72 л; лихвитъ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 3720 на Плѣвентскій Окол. Мир. Сждия

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разглѣждането книгата и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 4/IV 1902 год.

Дѣло № 511/98 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 3392

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти, а именно:

1) Кѣща въ с. Писарово «Улица Главна» съ селнище 4 декара — 30 лева.
2) Нива «Полето» 15 дек. — 15 лева.
3) Нива «Полето» 8 дек. 1 аръ — 7 лева.
4) Нива «Полето» 11 дек. 4 ара — 12 лева.
5) Нива «Задъ Махмудовото» 7 дек. 4 ара — 7 л.
6) Нива «Задъ Махмудовото» 7 д. 4 ара — 7 л.
7) Нива «Дѣловѣтъ» 3 дек. — 3 лева.
8) Нива «Крайщето» 7 дек. — 7 лева.
9) Нива «Срѣдний връхъ» 14 дек. — 14 лева.
10) Нива «Срѣдний връхъ» 3 дек. 8 ара — 3 л.
11) Грѣстелникъ съ пжтъ «Жински долъ» 2 д. — 2 л.
12) Лжкъ «женски долъ» 7 дек. 5 ара — 8 лева.
13) Ливада «Чамурски Лжкъ» 30 дек. — 30 лева.
14) Ливада «Тулво» 4 дек. — 4 лева.
15) Бранище «Равнището» 10 дек. — 10 лева.
16) Бранище «Гендоновата падина» 2 д. — 2 л.
17) Бранище «Жилманова Падина» 10 д. 2 ар. — 10 л.
18) Бранище «Салиева Поляна» 9 д. 4 ара — 9 л.
19) Бранище «Могили» 12 дек. 2 ара — 12 л.
и 20) «Срѣдний връхъ» 8 дек. 10 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Кръстю Петровъ отъ с. Писарово, порачителствувалъ е на сума 500 л. съ тѣхъ и се продаватъ по взисканието на Тодаръ Цвѣтковъ отъ с. Село за 100 л. лихвитъ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 2190 на Плѣвентскій Окол. Мир. Сждия.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглѣждането книгата и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 4 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 469/99 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 3454

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ с. Гор. Митрополското землище, а именно:

1) Нива «Никополюския пжтъ» 8 дек. — 24 лева;
2) Орица «Вѣлчовецъ» 9 дек. 8 ара — 29 л. 40 ст.
3) Нива «Врачова могила» 18 дек. 5 ара — 55 л. 50 ст. 4) Нива «Калето» 15 дек. 2 ара — 45 л. 60 ст.
5) Орица «Филиповъ геранъ» 16 дек. 8 ара — 30 л. 70 ст. 6) Орица «Дърварски пжтъ» 19 дек. 5 ара — 58 л. 50 ст. 7) Орица «Стоянова колиба» 19 дек. — 57 л. 8) Нива «Никополюския пжтъ» 19 дек. 5 ара — 58 л. 50 ст. 9) Нива — Орица «Ясенски пжтъ» 14 дек. 3 ара 42 л. л. 90 ст. 10) Нива «Вѣлчовецъ» 17 дек. — 51 л. 11) Орица «Вѣлчовецъ» 17 дек. 8 ара — 53 л. 40 ст. 12) Нива «Равнището» 12 дек. 5 ара — 37 л. 50 ст. 13) Нива «Барата» 10 д. — 30 л.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Цанко Пенчовъ отъ с. Гор. Митрополия, не сж заложенъ, продаватъ се по взисканието на Никола Г. Върбенковъ отъ гр. Плѣвентъ за 494 л. лихвитъ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 3496 на П. Плѣвентскій Мир. Сждия.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книгата и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 5 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 627/99 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 4938

Извѣствамъ, че отъ 9 Априлъ до 10 Май 1902 год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти а именно:

1) 17 части отъ двѣ кѣщи въ единъ дворъ, едноетажни построени на половина подъ, маза, до едната прилепенъ зимникъ, съ дворно мѣсто 300 кв. метра, въ сжщия дворъ мутфакъ, яхъръ съ ханбаръ, оцѣнена за 300 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Никола Райко, Цанка, Маруца, Гана, Върба Ангелови отъ гр. Плѣвентъ, не сж заложенъ, продаватъ се по взисканието на Димитър и Георги Цанкарови отъ Плѣвентъ за 1080 лева лихвитъ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 9294 на Плѣвентскій Окр. Сждъ.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книгата и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 5 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 627/99 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 4184

Извѣствамъ, че отъ 24 Априлъ до 25 Май 1902 год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Бохотското землище, а именно:

1) Нива, мѣст, «Пропаститѣ» 4-5 дек. оцѣн. за 13 лева 50 ст.
2) Нива мѣст. «Иално Бранище» 8-5 дек. — 25 лева 50 ст.
3) Нива мѣст. «Потопово» 11 дек. — 33 лева.
4) Нива мѣст. «Качакъ Слогъ» 4-8 дек. — 14 л. 40 ст.
5) Нива мѣст. «Зла дупка» 5 дек. — 15 лева.
6) Нива мѣст. «Плужена» 3 дек. — 9 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Минко Бенковъ отъ с. Бохотъ, не сж заложенъ, продаватъ се по взисканието на Стоянъ Ивановъ отъ гр. Плѣвентъ за — л. по дѣло № 285/97

гр. Плѣвентъ, 2/IV 1902 год.

Сждебенъ Приставъ: П. Георгиевъ.

1—1

Редакторъ: Юр. Юрдановъ.